

Književne novosti

Vida Jerajeva: Pesmi. Založil L. Schwentner. V Ljubljani 1908. 84 strani. Cena K 1-60, eleg. vez. K 2-60.

Pretila nam je letos huda suša; bali smo se za krmo, za oves, za krompir. Na vršacu Parnasu je tudi usihal vir Hipokrene in mokrocvetočne rožice poezije so umirale; le ena gredica se je odela s pisanim plaščem dehtečih cvetk, ker jih je skrbno zalivala ob prijaznem nagovoru, vesela pojoč in nalahko vzdihujoč, brhka vrtnarica. In združile so se cvetke v majhen šopek in ovile so se v slatkasto prikupnost in pripela si jih je slovenska vila na prsi, da se šeta z njimi po slovenskih livadah. Vestni povestničar pa zabeleži v kroniko: „Slovenci so dobili novo pesnikinjo“.

Ljubkost je vseskozi znak teh pesmi; „luškane“ so, bi se reklo v ljubljanski slovenščini. Kjerkoli odpremo to okusno opremljeno nippes-knjižico, povsod se nam namuzka tisti ljubeznivi škrateljček, ki ima v oblasti ženskice v onih letih, ki niso prav otrok in ne prav žena — in ta leta trajajo pri srečnih temperamentih dolgo, dolgo! Silnih ali brezdensko globokih čuvstev ta srečna bitja niso zmožna; smeh je zanje le smehljaj, jok le sentimentalni vzdihljaj, solze le mehko ovlažijo oko, strast le nekoliko porudi lici... In če prisopiha kaka nesrečica, saj je tolažnik dovolj: meglica, zvezdica, luna, žabica, vse jih tolaži! Ako pa ni pomoči, pa se vdajmo: šli bomo — v grobček in povabili bomo cvetke, da rasto na njem, najeli bomo ptička, da poje nagrobnice, in naprosili bomo zvezdice, da svetijo na grobček... To bo — lepo, tako lepo, da bi se zjokal!

Take so te pesmice. V njih šopku je celo — hu! — ena „balada“ o deklici, ki se je utopila v jezeru. Srečna deklica! Saj „jezero je vzelo dušo v naročaj, pelo in zibalo: aja, aj, aj, aj“. — Tako postane v naročju naše umetnice vse živo in brhko. Ker v njej vse živi, zato ona oživlja vse. Zlasti prirodo! Ni hodila zastoj v šolo k Murnu, ki mu je posvetila posebno pesem; v živem uprizorjanju prirode v njenih nežnih pojavih je kar nedosežna in res izvirna. Zato je več takih pesmi treba čimprej sprejeti v šolske čitanke; na pr. „Jesenska“, „Zimska pesem“, „Tiho, tišje je po smrečji“, sploh večina izmed pesmi IV. oddelka. Tuintam je naša ženskica tudi malo razposajena; na pr. ko gre kralja Matjaža „pocukat za muštace in brado“; tudi ta pesem in nastopna („Hi, hop, poglejte vsaj me na konjičku“) bosta osvežili šolski pouk; pripovedna „Orjaki na Ajdni“ pa se naj porabi kot paralela k pesmi „Das Riesenspielzeug“, ki je stalna v naših nemških čitankah.

Tudi on dobi v dar nekaj pesmi; pričakovali bi jih bili celo več. Razume se, da „on ni ne princ, in kralj ni dežele modre“ — sicer bi ona pač ne zlagala slovenskih pesmi — a prav tako in še bolj se razume, da „ima sladka usta in črne kodre“, če se ne motim, tudi belo čelo. Seveda sta srečna in nesrečna; srečna, kadar sije nanju „polna luna, zlat balonček“, nesrečna pa, kadar „vrbe, ve nunice tihe“, žalujete v nočnem mraku; obupati pa nikoli ni treba, kajti „on“ nas ne pozabi!

Prijetno urico nam doneso te srčkane pesmice, ki nas nikdar ne žalijo. Tudi ušesa ne žalijo: zvonek jezika jih odlikuje, lahen ritem, narodni ton; skratka: Vida

Jerajeva je naš ženski Vodnik v XX. stoletju; a njene pesmi „za pokušjo“ (l. 1806. je izdal Vodnik svoje) naj ne ostanejo edina njena zbirka.

Dr. Jos. Tominšek.

Bezjak J. dr.: Posebno ukoslovje slovenskega učnega jezika v ljudski šoli. Izdala „Slovenska Šolska Matica“ v Ljubljani, 1. snopič 1906, 2. snopič 1907. 370 strani. — Te knjige so Slovenci zopet lahko veseli. Vsestranski razpravlja pisatelj o najjasnejšem znaku naše individualnosti, o našem jeziku. S pridom jo bo čital vsak kulturni Slovenec. Veseli je smejo biti učitelji; zakaj doslej jim je manjkalo vsakega sveta, kadar so bili v dvomih o najboljšem načinu poučevanja našega jezika; jaz bi mislil, da bi se bil baš radi tega moral dr. Bezjak pri učnih slikah (str. 356. sl.) ozirati na slovniške točke, ki razločujejo slov. jezik od nemškega. Ker so te knjige lahko veseli Slovenci in posebej slovenski učitelji, je sme pred vsem vesel biti pisatelj sam; ob končanem in dovršenem delu se ga sme radovati baš tako, kakor je prej delal z veseljem, z navdušenostjo; to zadnje vidimo direktno iz dela samega in skoro rajši bi, ko bi nam tega izrecno ne naglašal v „sklepu“. — Bezjakovo delo je naravno nadaljevanje mojega spisa „O pouku slov. jezika“ (1901); moj spis je zgodovina ljudsko- in srednješolske metodike od najstarejših časov do dandanes; Bezjakova knjiga je metodika za ljudske šole s stališča sedanje pedagogike; nedostaja nam še dopolnila za srednje šole, ki pa se tudi že pripravlja. Glavnim metodiškim načelom Bezjakovega dela, ki navaja med literaturo tudi hrvatske in češke spise, a sloni faktično na nemških delih in na Bezjakovih lastnih mislih, je vseskozi pritrjevati. Knjiga Bezjakova ne govori mnogo o narečjih in o „naravnem“ jeziku, kakor ga govori še marsikateri, sicer izobražen Slovenec, marveč o knjižno pravilnem jeziku in o načinu, kako ga je vzgojiti v šoli. Nekatero točko Bezjakovih izvajanj zaslužijo obče zanimanje. — V eni zadnjih Popotnikovih številkih sem poročal o naznanilih in ocenah letošnjih knjig naše „Solske Maticе“ v hrvatsko-srbskih in čeških listih ter pri tem poudarjal, da so te knjige našim šolsko-pedagoškim listom — skoro bi rekel — neznane. To malomarnost za domačo produkcijo oponašam iznova, posebno ker je zadnji „Popotnik“ namesto izvestij o „Šolski Matici“ prinesel reklamne beležke o Peerzevih „Blätter für den Abteilungsunterricht“ in „Zeichnen nach der Natur“ iz peresa gosp. A. Lebana v Komnu.

Dr. Fr. Itešič.

Zbirka znamenitih povesti. Brodkovski odvetnik. Slika iz sedanjega življenja moravskega. Češki spisal Vaclav Beneš-Šumavský, poslovenil Avgust Petrič. V Ljubljani 1908. Izdala „Narodna založba“. Tiskal Ivan Pr. Lampret v Kranju. Cena 1 K 50 h, po pošti 1 K 60 h. — Oceno priobčimo prihodnjič.

Časopis za zgodovino in narodopisje. Izdaja „Zgodovinsko društvo v Mariboru“. Urejuje Anton Kaspret. Došla sta nam v skupnem sešitku 1. in 2. snopič V. letnika tega za naše znanstvo velevažnega časopisa. Razen razprav: „Petovij v zgodovini Južne Štajerske“, napisal Fr. Kovačič, „O Veliki Nedelji in podobnih krajevnih imenih“, napisal dr. Avg. Stegenšek, in „Slovanski elementi v besednem zakladu štajerskih Nemcev“, spisal dr. Karel Štrekelj, prinaša ta sešitek še mala izvestja, dalje književna in društvena poročila.

Dobra gospodinja. Spisala Minka Govekar. V Ljubljani 1908. Založil L. Schwentner. 225 str. Cena elegantno v platno vezani knjigi 2 K 80 h, po pošti 3 K. — Jako potrebna knjiga gospodinjam in dekletom v blagor in srečo obiteli in družine. Ocene se nadejamo izmed ženskih krogov.

Gjuro Arnold: Čeznuća i maštenja. Pjesme. U Zagrebu. Izdala „Matica Hrvatska“. 1907. (Zabavna knj. „Mart. Hrv.“, zvezak 299–300.)

Redno vsako leto izda „Matica Hrvatska“ zbirko pesmi, dočim prodajajo na našem knjižnem trgu pesniško blago v ožjem pomenu le privatni podjetniki, ne spušča pa se v razpečavanje naša „Slov. Matica“. Odkod ta razlika pri obeh Maticah, ki sta si sicer dovolj slični? Najbrže tiči v različnih nagnjenjih občinstva: Slovenci bi se brez dvoma uprli redni pesniški hrani; temperamentnejši in recitovanju bolj nagnjeni Hrvatje pa rajši prisluškujejo ritmiškemu žuborenju jezika in imajo očitno veselje z lepimi besedami svojega lepega jezika. Pri nas mora biti pesem zelo jedrnata, da kaj zaleže; takih pa se ne pridela na našem književnem polju v celoti niti za eno knjigo Matičnega obsega; zato je že tehnično nemogoče, da bi naša Matica izdajala pesniške zbirke sodobnih pesnikov.

Recimo, da bi naša Matica dobila za izdajo take pesmi, kakor so pričujoče Arnoldove. Kaj bi se zgodilo? Ako bi se Matica sploh spuščala v izdajo, gotovo bi jih bilo sprejetih le kaka tretjina, namreč tiste, ki vsebujejo res kaj krepkeje izvirnega; vse mehko pevkanje in v lepih verzih lepo povedano, a vsakemu čutečemu srcu občno čuvstvovanje bi se puščalo pesniku samemu — v njega lastno naslado! Bratje Hrvatje čutijo pač nekoliko drugače in tudi to je treba pomisliti — pri pesniku, kakor je Arnold, se sprejme vsaka beseda z dobrodošlico; slično kakor pri nas pri Gregorčiču.

Pri oceni pričujočih Arnoldovih pesmi bi bilo torej treba razlikovati med splošnim stališčem Hrvatov ter Slovencev. V tem slučaju je naše stališče absolutnejše in v prilog njega omenimo to in ono, na kar smo postali pozorni pri prebiranju te pesniške zbirke. — Arnold je neskončno ljubezniv pesnik, mehka duša, mehkih, vedno vljudnih besed, obziren tudi, kadar postaja nekoliko polemičen. Razžaliti bi ne mogel nikogar; ako pa bi kdo razžalil njega, odpustil bi mu, pa ne molče, ampak izrekel bi odpuščanje v lepi pesmici. To dvoje ga karakterizuje: neskončna milina in brezmejna pesmotvornost. Tu leži njegova odličnost, pa tudi višina, preko katere ne more. Strasti, razburkanosti on ne pozna. Tuji so mu celo krepki afekti; mili somrak večne poetičnosti ga obdaja in v njegovem polsvitu zadobi znak poezije vsak pojav, vsak korak, vsaka misel, vsako hrepenenje! Tudi drugim, navadnim ljudem sine preko oči, telesnih ali duševnih, po stokrat na dan kakšna prikazen, ki pritisne na poetično struno v srcu; a drugi ljudje zatisnejo ob tem poetičnem zvoku za hip oko, ali izreko kratek stavek v družbi, ali zaškrtnejo z zobmi, potem je vse pozabljeno: Arnold pa se srečno zasmehlja, vzame pero in napiše pesmico o pojavu, o misli, o hrepenenju! Mirno in preudarno, po očetovsko modro. Tak pesnik živi in umrje kot pesnik, in pesnil bo lahko do zadnjega diha. — Čital bo njegove pesmi vsakdo, z mirnim razpoloženjem; zgrabile ga ne bodo, da bi vzkopnel, ne bodo mu pa tudi kalile duševnega miru! Takih pesmi, če so dobre, ni nikoli premalo.

Knjiga obsega nad 200 strani zelo varčnega tiska. Pesmi je torej mnogo; nekatere so jako lepe, druge pa so tudi le zbirka gladkih verzov. Sploh je škoda, da pesnik pušča preveč teči vrelec svoje poezije; kajti zna tudi v kratkih besedah zgrabiti poetičen sujet; n. pr. „Ja te gledam“ (str. 10.), ki je najboljša v I. delu, „Istina“ (str. 9.), „Mekom travom rosa blista“ (jako ljubka dvokitična!). Mnoga pa jih je preveč razblinjenih, osobito med epskimi (VII. oddelek). Značilna je „Ribar“, ki opeva do pičice isto snov kot Aškerc v „Brodniku“. A kolika razlika med plastično Aškerčevo balado in med šestindvajsetkitično Arnoldovo! Sicer seveda priznavamo, da je Arnoldova s svoje strani tudi lepa. Mimogrede bodi pripomnjeno, da se tiče

zadnja pesem v zbirki („Križ u gori“) iste snovi, kakor jo je opisal naš Golar pod naslovom „Lovec Klemen“ v zadnji „Zabavni knjižnici“. Najboljša pesem med epskimi se mi zdi „Švelja“; to je prava poezija, ki sega v srce! Sploh so v vseh oddelkih po nekatere imenitne. Dobrodošla nam je v nekaterih trohica humorja, n. pr. na str. 20., 22., 58., 98. Lahko bi ga morda bilo še več; kajti žilico ima pesnik.

Ne smemo pa zamolčati, da se je pesnik, baš vsled svoje težnje, opevati omne et omnia, včasih zamotil v protislovja ali pa postal banalen. Za tako resno zbirko neprikladna je v svoji neumestni talmivznesenosti tragikomična „Pod crljenim kišobranom“, ki jo zaključuje pesnik (ali kdor se je v dežju izprehajal z ljubico, roko v roki pod enim in — čujte! — „crljenim“ dežnikom) iz globočine srca z vzhičenim vzklikom: „Oh, kako je divno, Bože, pod crljenim kišobranom!“ No, res, od tragike do smešnosti je le en korak in v našem slučaju zelo kratek. Tak predmet spada v burko, v kuplet! Ni vsak predmet za tovor Pegazu, ne kišobran = Regenschirm, ne „slovenska“ „marela“, še plemeniti „dežnik“ ne! — Neprikladna je tudi sklepna pointa v pesmi „Trublja ječi“, češ, poleg rane, ki jo je zvrtilo tvoje oko, deklica, v moje srce, je še prostora za — luknjo od svinčene krogle. V pesmi „Sanjao sam čudnu sanju“ so sanje res tako „čudne“ (pesnik, kot sv. Juri, pobije zmaja, namreč lastno — ljubezen!), da so še kot sanje nemogoče, kaj li kot pesem! I. t. d.! Ni vse pesem, kar ima lepo pesniško obliko!

Po resnem preudarku zaključujem svojo sodbo: o relativni ceni te pesniške zbirke ne morem izreči mnenja, ker so v to poklicani le Hrvatje; glede absolutne vrednosti pa sem došel do zaključka, da so nekako tretjina pesmi čisti biseri, ki zaslužijo biti vkovani v zlato. In tak uspeh upravičuje Hrvate, da so ponosni na svojega Arnolda.

Dr. Jos. Tominšek.

J. E. Tomić: Manja djela. I. svezak. Izdala Matica Hrvatska, 1907. (Zab. knjižn. Matice Hrv. svez. 303–304.) — Lahke, male stvarce so združene v tem zvezku, ki bo vsekakor zadostil svojemu namenu: zabavati. — Pripovedni talent Tomićev se kaže tudi pri teh malih vzorcih, ki so bili očitno narejeni za trenutno potrebo, ad hoc. Posebno trudil se ž njimi pisatelj ni, saj to tudi ni bilo potrebno; lahkotnost in gladkoča njegove pisave pa sta imeli to slabo posledico, da je take feljtone, kakršni so tu zbrani, pisal naposled vse v isti obliki; skoraj brez izjeme so namreč te črtice zasnovane tako, da dotični dogodek kdo pripoveduje v kaki družbi. Taka preobleka more nuditi nekaj mikavnosti, ako je sama kolikor toliko v zvezi z vsebino povesti, n. pr. v zadnjem odstavku naše knjige („Priegarnica“); ako pa je le etiketa, ki se da vsak trenotek odlučiti, potem bi bilo bolje, da bi nam nudila le povest, brez opreme.

Vrednost sestavkov je zelo različna. Najgloblje v dušo sega pač noveleta „Ave Maria“; hvaležna snov, bogate vsebine, ki niti ni za polovico izčrpana, precej romantike in nekaj sentimentalnosti, to se vedno rado čita. Že navedena „Priegarnica“ bo zaradi svojega srečnega izida (poroka!) ugajala starim in mladim. Napol resna, napol smešna, a brhko pisana je krajinska sličica „Službeni lov u krajini“. Brez vsake umetniške cene, dobra le za nedeljsko občinstvo je „Temperanza“, ki se nam predstavlja kot „izvorna šurka“. Anekdote o „zastavniku Trenku“, ki so v knjigi na prvem mestu, so živahno pripovedovane; a če so resnične, posebno častne za Trenka niso. Finejša je povest o „majorju Sylvainu“, navdušenem občudovalcu Francozov in Napoleona.

Dr. Jos. Tominšek.

Niko Andrijašević: Slike i priče iz Neretvanske krajine. U Zagrebu 1907. (Zab. knjižn. „Matice Hrv.“, svez. 300–302.) — Hrvatsko ozemlje je dovolj ob-

sežno in zaradi zelo različnega geografskega položaja ter često povsem drugačnega zgodovinskega razvoja v posameznih pokrajinah individualno tako posebnostno, da se še vedno najde kaj zanimivega tu, česar ni tam. Treba je le bistrega opazovalca, ki se razlik res zaveda, in spretnega uprizoritelja, ki zna priobčiti drugim to, česar se zaveda sam.

Andrijašević ima nedvomno ti obe lastnosti. Kar nam prikazuje, ni samo ob sebi nič novega; kar se dogaja v Neretvanski krajini, se dogaja v bistvu tudi drugod, skoraj povsod; a način, kako se to godi, je izviren, je neretvanski in izpričuje upravičenost pisatelja, da daje svojemu delu pečat nečesa novega. Ne bilo bi lahko, z besedami orisati posebnosti tega milieuja; poglavitno je, da ga čutimo in da zato te „slike in priče“ čitamo s tistim veselim zanimanjem, ki se pojavi le, če nam pride pred oči kaj nenavadnega, kar se ne čita vsak dan in povsod. Prvi prispevek v knjigi („Stara priča“) n. pr. nam predočuje v bistvu staro snov: deklica ljubi njega, on njo; on jo razžali in odide in ona žaluje za njim — a vendar se zavedamo, da so to ljudje posebne vrste. — Pisateljev slog je nekako trd, ne blesteč; a štejem mu to prej v zaslugo. Ta posebnost ga usposablja za nekako suho, neprisiljeno satiro, ki se mu posebno dobro podaje. Vzoren spis te vrste je „Gospodin poglavar“ z jako spretno porabljenim motivom: s sanjami. — Prav med prosti narod nas peljejo po vsebini in dikciji prikupne, smešne sličice: „Siromasi iza Brda“.

Od pisatelja se moremo nadejati še česa lepega; posebno srečno roko ima v malih prikazih.

Dr. Jos. Tominšek.

Илустровани воѣа по Београду — Guide illustré pour Belgrade. Београд 1908. — Ta „ilustrovani vodnik po Belgradu“, ki ga je vestno sestavil poročnik S. J. Obradović in ki ga prodaja (po K 1-20) knjigarna S. B. Cvijanovića v Belgradu, bo zelo dobro došel vsakemu posetniku slavne srbske prestolnice, seveda, ako zna čitati cirilico; kajti francoski je v lepo opremljeni knjižici edino naslov. Sicer se omenja, da založništvo namerava izdati svojega vodnika tudi v tujih jezikih, a le ob ugodnem uspehu srbske izdaje. Mislim, da je ta uspeh osiguran; kajti tako delo vzame rad v roko vsak domačin, naj pozna domovinski kraj še tako dobro, in često baš zato, ker ga pozna. Na žalost se mora reči, da vsa naša jugoslovanska mesta v tem oziru jako malo store, živeč še vedno v iluziji, kakor bi bila ta mesta le „dolge vasi“, in ne ceneč svojih znamenitosti, češ, to vidim vsak dan, a ne pomislivši, da je premnogo tistih slavnih kuriozitet, ki si jih hodi ogledovat radovedno občinstvo s celega sveta, dobilo svojo slavo le vsled spretnih in sistemnih reklam. Začeti pa se mora z reklamo pri lastnih, zakrknjenih ljudeh! — Želel bi Ljubljani takega vodnika, kakor je pričujoči belgrajski, oziroma želel bi, da bi pri nas tako uvaževali potrebe ljubih gostov kakor Belgradčani: to knjižico so sestavili za vsesokolski zlet, ki bi imel biti letos v Belgradu; zlet je bil odgoden, a knjižica je ostala in gotovo ne bo nikdar izginila s površja.

Sestavljena je spretno in, kolikor mi je mogoče presoditi, točno. Kdor razume srbski, bo našel tu vse podatke, kar jih potrebuje v tujem mestu; pridejani veliki, kolorirani načrt mesta bo posebno dobro došel. Urejena je knjižica po priznanem načelu takih vodnikov: kratek zgodovinski pregled, nasveti ob prihodu v mesto, hotéli, zabavišča, razni tarifi, uradi, naposled opis mesta in okolice. Več dobro uspelih slik nam predočuje najznamenitejše ulice in znane stavbe. — V enem oziru pa stališče vodnikovo ni pravo: on se trudi, da bi pokazal, kako zelo je mesto napredovalo, da je povsem značaja velikih evropskih mest. Pa bodi! Belgrad s

svojimi 80.000 prebivalci se je očitno in uspešno dvignil od slavnega branika Evrope proti turškim navalom do mirnega kulturnega središča Srbov, a privlačna zanimivost za tujca niso tista sicer čedna, a vendar malo impozantna moderna poslopja, ampak njegove starine! Te so dragocenost, ki jih istega značaja nima nobeno italijansko ali grško mesto, in te je v vodniku, ki je namenjen tujcem-zapadnjakom, treba staviti v ospredje. Priznavam pač, da je v vodniku, namenjenem domačinom, tudi naglašati moderno stran; vendar imej domače ljudstvo vedno zmisel za zgodovinske, sploh spominske svoje svetinje: čim bolj pokazuje nanje, tem bolj privablja inostranske opazovalce; to pa je začetek proslavljenosti.

Dr. Jos. Tominšek.

Med revijami

Iz srbskih časopisov. — „Brankovo Kolo“ opozarja v št. 19/20 (str. 316.) na „Ljubljanski Zvon“ in v njem započeti članek dr. M. Murka o „Kopitarju in Vuku Karadžiću“. — „Srpski Književni Glasnik“ prinaša v br. 176. na strani 770.—775. iz peresa Miloša Ivkovića obširno oceno Peruškovega prevoda „Gorskega Venca“, ki ga je izdala „Matica Slovenska“. Ocena je vobče jako pohvalna; glavno mesto (str. 770.) se glasi: „Prevodilac se pokazao dorastao svom poslu. Vrlo dobar, gotovo odličan poznavalac srpskoga jezika, on je odolevao vrlo mnogim teškoćama Njegoševe zbivene fraze; on je uspeo, da često u srećnom prevodu da čitave partije“. V vzporednem tekstu se dokazuje ta trditev na dveh značilnih zgledih. Na kakih 25 mestih se ocenjevalcu prevod ne zdi prav ubran. — V isti številki je na strani 793. referat o dr. Ilešičevi razpravi o „Stanku Vrazu“ v zadnjem „Zborniku“ Matice Slovenske.

Dr. Jos. Tominšek.

Národopisný Věstník českoslovanský. Ročník III. č. 4—6. V tem izbornem, temeljitem časopisu, ki nas poučuje vsestransko o napredku narodopisne vede vseh evropskih narodov, je pričel izhajati kritičen referat o vprašanju, ki je pred 20 leti zelo zanimalo tudi nas Slovence, namreč o domovini in kulturi naših pradedov Slovanov. Skrbí za nujne domače potrebe so nas v zadnjih letih sicer odvrnile od vneme za spoznavo prastarih dob; vendar bo vsak izmed nas, ki ima za to priliko, z nekakim osebnim interesom čital tu natisnjeni prvi del razprave: „Jak soudíme dnes o starých Indoevropanech?“, v kateri poroča Jos. Janko zlasti o Schraderjevi teoriji (češ, južnoruske nižave so naša pradomovina!) in o tej nasprotujoči Hirtovi, ki pravi, da so Indoevropci doma v severnoevropski nižini.

Dr. Jos. Tominšek.

Splošni pregled

† **Dr. Avgust Ipavec**, znani komponist slovenski, brat dr. Benjamina Ipavca, je umrl dne 20. avg. v št. Jurju ob južni železnici. Najpopularnejše njegove kompozicije so: „Zvezda“, „Slovenec sem“ in „O mraku“. Zaslužnemu možu blag spomin!